

som den højtærede Minister vil gaa med til i Lovens § 9 og vor § 5 — skal have Lov til at vedblive at tage Sten, Ler og Sand osv. paa den tørre Strandbred, men ikke maa tage noget ude paa Forstranden, hvor han forbyder andre at tage det, saa vil det i alt Fald være aldeles nødvendigt — det vil det ærede Medlem for Fredensborg sikkert indrømme — at finde den Grænse, det koste, hvad det koste vil. Naar man siger — som vi foreslaa — at Ejeren heller ikke maa røre ved den tørre Strand, saa har det ganske vist mindre at sige — om det overhovedet har noget at sige — om man har dette Skel klart draget og fremstillet aldeles nøjagtigt, for saa maa de, der komme ude fra, lige saa lidt som Ejeren inde fra Land borttage noget fra Strandbredden. Men enhver vil indrømme mig, at lægger man saa stor Vægt paa, om man er uden for eller inden for Skellet, som Loven nu gør, men hvilket den ærede Minister sagde, ikke er effektivt, maa man have dette Skel afsat, og derfor er det højest mærkeligt, at Loven ikke har forlangt, at Mærkerne skulle staa i selve Skellet, thi den tillægger jo selve Skellet en saa overordentlig Vægt, at den siger, at udenfor maa end ikke Ejeren tage; indenfor, Gud bevar's, der maa han gøre, hvad han vil. Det har dog vist ogsaa noget paa sig i saa Henseende, hvad Tscherning hævdede med stor Styrke, at Havet selv sørger for at afsætte dette Skel, idet der i Reglen vil ligge en Strime der, hvortil daglig Vandstand naar. — Jeg takker det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), fordi han gjorde opmærksom paa, at der kunde være Anledning til at træffe en særlig Bestemmelse om mindre. (J. Hage: Inddæmninger!) ja, Inddæmninger. Ja, det er naturligvis noget, som kan blive Genstand for nærmere Overvejelse. Vort Forslag om at gøre et Skel mellem de forskellige Arter af Genstande har jo ikke mødt nogen Modsigelse, og jeg tror i Virkeligheden ogsaa, at det er en ganske naturlig Konsekvens af hele denne Lovforanstaltning. Det kan jo ikke med Grund fra nogen Side hævdes, at man skulde forbyde Borttagelse af andet end det, man virkelig finder skader Landet, og man kan dog vist ikke paastaa, at alle disse Ting ere lige skadelige. Nu kommer

jeg i Tanker om, hvad det egentlig var, jeg tænkte paa at takke det ærede Medlem for, han havde gjort mig opmærksom paa, nemlig at Ordene „og deslige“ egentlig burde tages væk. Det er ganske sandt, at disse Ord ere vist ingen praktisk Nytte til; jeg har heller ikke hørt noget om, at man forbyder Borttagelsen af andet end af de 4 Ting, her staa nævnte, men det kan dog volde Tvivl, og hvorfor saa ikke forandre det? — Maa jeg endnu i Forbindelse med, hvad jeg har sagt til den højtærede Minister, bemærke, at naar han talte om Kostbarheden ved den Fremgangsmaade, som en Ejer altsaa efter vort Forslags § 1 kan blive nødt til at følge, hvis han vil ud over den der nævnte Afstand af 100 Alen, saa afskrække de Tal, den højtærede Minister oplyste os om, og som jeg ogsaa tror, svare til de virkelige Forhold, virkelig slet ikke mig. Lad os sige, at en Landvæsenskommission koster 70 Kr. og en Overlandvæsenskommission dobbelt saa meget, skønt det gør den vel næppe, da der ikke er dobbelt saa mange Medlemmer i den, men de have maaske noget længere at rejse; og lad os sige, at Synet ogsaa koster lidt, skønt det vel ikke er meget; saa kan det vel alt i alt ikke løbe op til mere end 300 Kr. Det synes jeg virkelig er billigt for de 5 Aar, hvor Forbudet gælder; det drejer sig vist i mange Tilfælde om langt mere end 300 Kr. Indtægt aarlig for de Stenfiskere, som søge deres Erhverv paa den paagældende Kyst. Ja, hvis det er en ganske smal Kyststrækning, vedkommende har, saa kan man sige, at det er meget; men det vil jo i mange Tilfælde være meget store Kyststrækninger, det drejer sig om, og hvor der er Tale om smalle Kyststrækninger, kunne jo flere slaa sig sammen. Synsmændene vare noget, Indenrigsminister Monrad ikke havde foreslaet, netop for Bekostningens Skyld holdt han paa Landvæsenskommissionerne. Han hævder atter og atter, at Smaafolk kunde slaa sig sammen, naar de havde smaa Lodder, som de vilde værgе. — Den højtærede Minister omtalte det mærkelige, som kunde forekomme efter vor § 2, at Ejeren selv ikke maatte borttage Sten, Ler osv., men derimod maatte andre gøre det, naar de havde